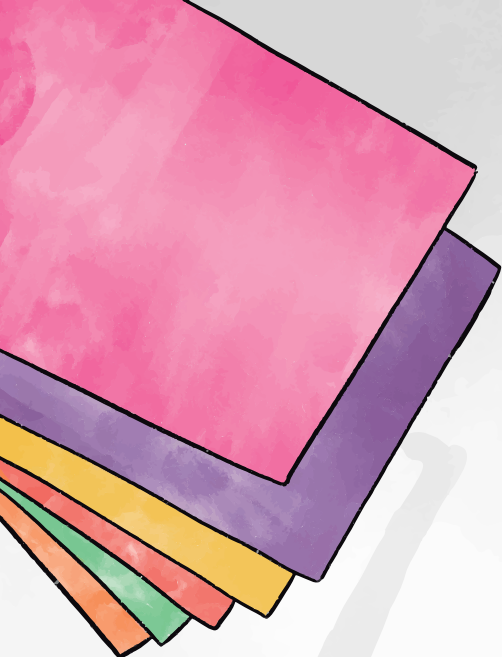

CASTELLÓ, UNA HISTÒRIA PER CONTAR

I PASATEMPS INFANTILS

INDEX

INTRODUCCIÓ	3
PREPARATIUS	4
KARIM	6
SAMARA	8
MIQUEL	10
LA PLANA	12
L'ARRIBADA	14
LABERINT	16
MOTS ENCREVATS	17
LES DIFERÈNCIES	18
RECORTABLE LLABRADOR	19
RECORTABLE LLABRADORA	21

Autora conte: Aurora Adsuara Arrufat
Il·lustradora conte: Sara Millán Campano
Il·lustradora de les diferències: Sheila Arrufat Muriach

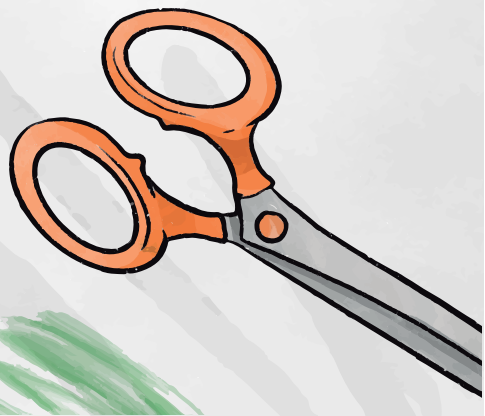

INTRODUCCIÓ

En les pàgines d'aquest llibre, es teixeix un tapís d'històries captivadores, on la màgia de les paraules pren vida. Entre elles, destaca "Castelló, una història per contar", un conte que t'enfonsarà en el món de la festa de la magdalena. Però aquest llibre no és només un relat, és una experiència que va més enllà.

A mesura que explores les seves pàgines, trobaràs retallables que, en ser hàbilment muntats, prenen vida a les teves mans, portant-te a llocs sorprenents. Un laberint desafiant es desplega davant teu, convidant-te a perdre't en els seus giravolts i encrucijades, desafiant la lògica amb cada pas. Mots encreuats et conviden a jugar amb les paraules, creuant camins i descobrint significats ocults, i un fascinant joc de diferències et desafiarà a observar amb detall les petites variacions entre dues imatges aparentment idèntiques.

Així que, endinsa't en aquest llibre, on cada pàgina és un portal a la imaginació. Deixa que la màgia de les paraules i les activitats interactives t'envoltin, creant un viatge únic que transcendirà les fronteres de la realitat i t'enfonsarà en un món de possibilitats infinites.

PREPARATIVUS

Amb els ulls gairebé tancats i encara adormida, Paola mirava des de la cadira del menjador com la seua àvia Lledó col·locava una brillant peineta en el pentinat de festera que portava la seua germana. La pobra havia hagut de matinar molt per arreglar-se i vestir-se de castellanera. I tot això per pujar a l'ermita de la Magdalena!

—De debò, Cristina, el teu és tindre ganes i la resta tonteries. —Li va dir amb desgana.

—Paola, encara ets massa menuda per entendre-ho. —La seua germana gran la va mirar de reüll amb un somriure mentre acabava de maquillar-se.

—A què et refereixes? —Paola, de nou anys, no aconseguia entendre perquè, a la seua família, es tornaven bojos quan arribaven les festes de la Magdalena.

La seua àvia es va apropar a un dels mobles del menjador i va agafar un dels àlbums familiars per, després, asseure's al seu costat i obrir-lo amb cura. Paola va poder veure una enorme fotografia de vuit xiques, més o menys de l'edat de Cristina, totes elles vestides amb el traje típic de Castelló.

—Mira, aquesta d'ací —amb el dit va assenyalar una xica amb un gran somriure al rostre—, era la meua àvia.

Després va passar la fotografia i va repetir la mateixa acció assenyalant, de nou, a una altra xica somrient.

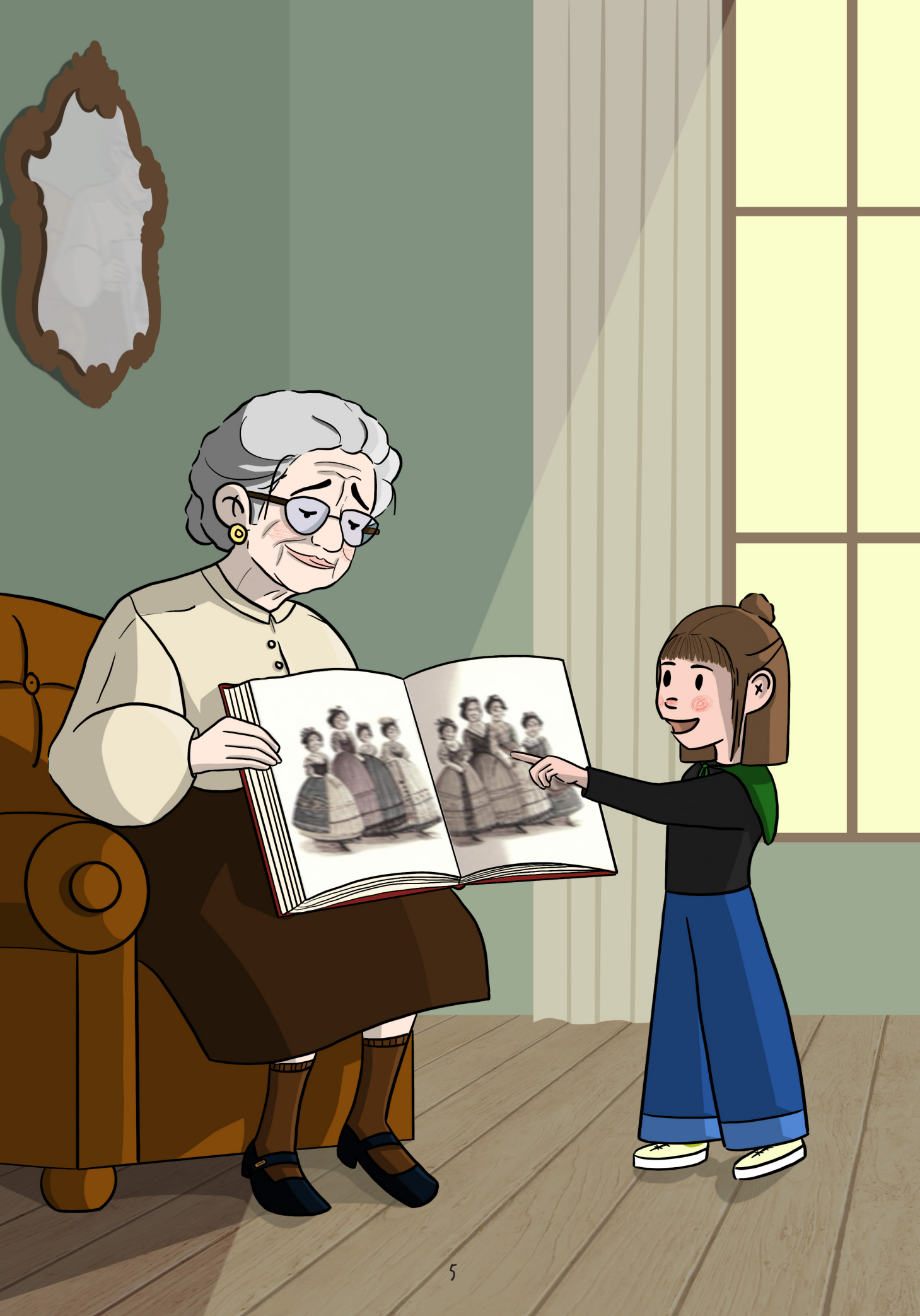
—I aquesta és la meua mare. —Paola va poder veure com, en una altra de les fotografies de les festers, hi havia una dona que li resultava familiar i, adonant-se'n, va mirar la seua àvia il·lusionada—. Sí, carinyo, aquesta sóc jo.

Cristina es va apropar on estaven i va assenyalar cap al rostre de la seua mare.

—Ves, Paola, la mamà també ho va ser, al igual que jo sóc festera ara. —La seua àvia va agafar la mà de Cristina i li va donar un suau apretó—. I tu també podràs ser-ho si vols.

—Però què celebrem? Sempre parlem de la gaiata, de la romeria, de la festa. Però no entenc què celebrem de veritat. —La xicoteta Paola les va mirar desconcertada.

—Deixa'm que et conte una història. —Li va dir la seua àvia assegurant-la al seu regaç.

KARIM

Avui no era un dia com qualsevol altre per al jove Karim, tots a casa anaven d'un costat a l'altre corrent i embolicant les poques coses que tenien en grans i pesats fardos.

—Karim! Acaba't el berenar i ajuda'ns. La gent ja ha començat a baixar i no podem ser els últims. —Li va dir la seua mare mentre acabava de guardar una mica de menjar en un mocador blau i blanc a quadres.

El jove Karim pertanyia a una de les famílies musulmanes més antigues que vivien en el barri del Castell Vell. Aquell diumenge a la vesprada, juntament amb els seus avis, pares i germans, es preparava per al trasllat de la muntanya al que el seu avi anomenava litoral.

—Mamà, ja tinc els bastons preparats. —Va informar mentre lligava l'últim dels fanals.

—Per què has posat el fanal ací, Karim? —El seu avi es va apropar i li va posar una mà sobre el cap amb afecte.

—S'està fent de nit i la baixada serà llarga. Així tindrem llum durant tot el camí. — Va respondre amb un somriure abans de començar a encendre el foc dels fanals. Ja amb tot a punt, la família va eixir al carrer on milers de veïns s'agrupaven per iniciar el descens. Mentre començaven el camí, Karim va veure una xiqueta, més o menys de la seua edat, que avançava molt lentament. La pobra trepitjava amb por, ja que no veia on posar el peu.

Sense pensar-s'ho dues vegades va córrer al seu costat i, sota l'atenta mirada de les dues famílies, li va oferir el seu gaiato perquè li il·luminara el camí.

SAMARA

Samara, que s'havia quedat bocabadada mentre veia aquell xic tornar amb la seua família, va somriure agraïda per la seua amabilitat. Després d'uns segons la seua mà freda va començar a sentir la calor que emanava aquell fanal subjecte al bastó.

—Vinga, Samara, tu seràs la que ens il·lumine el camí. —El seu pare li va oferir la mà i ella li va prendre amb gust per després avançar-se gairebé al principi de la multitud.

No portaven molt de temps caminant quan va notar dues grans gotes d'aigua caure sobre el seu rostre. De forma quasi automàtica va alçar la mirada al cel, que havia sigut ocupat per un gran núvol negre.

—S'acosta tempesta! —Va sentir que cridava un dels rabins de la seua comunitat. —Tranquil·la, filla, tot sortirà bé. —Li va animar el seu pare amb un apretó de mans.

Tal com havia predit el rabí, un fort ventall va començar a assetjar. Els costava mantindre el pas i, per a major dificultat, l'aigua caiguda havia transformat el camí en fang.

—No podem veure més enllà del que hi ha als nostres peus —Va sentir que es queixava un pobre xicot a la seua dreta—. És molt perillós, algú podria fer-se mal. Samara va mirar al seu voltant buscant una solució quan, en veure la canya que el jove portava de suport, se li il·luminà el gest.

—La teua canya! —Va cridar animada. En veure les cares de desconcert d'aquells que la miraven, es va explicar—. Feu servir les puntes de les canyes per tastar el terreny. Si al colpejar és ferm, podem avançar per allà.

El jove la va mirar de nou il·lusionat i, juntament amb els homes que obrien la comitiva, van començar a colpejar la terra indicant el camí a seguir.

MIQUEL

Plas! Plas! Plas! Colp rere colp i pas rere pas Miquel obria el camí al grup de veïns que els seguien.

—Deixa'm, ja continue jo. —El seu germà li va prendre la canya i va ocupar el seu lloc al capdavant—. La teua germana ja no pot més amb els rotllos, ves i ajuda-la. Miquel va assentir obedient davant les ordres del seu germà major i va eixir corrent en direcció a la seua família.

La seua germana havia estat carregant, igual que molts dels xiquets allí presents, el pa en forma redona que les dones havien estat cuinant. Per sort, havien decidit donar-li aquella forma especial de rotllo deixant-li un forat enmig. La qual cosa els havia permés portar-los còmodament al braç o al coll durant tot el camí. —Dona-m'els Maria, els portaré jo l'últim tros que queda. —La xiqueta va traure els pans i li'ls va oferir amb el gest cansat.—. Portes la corda ben lligada?

La xicoteta Maria va tirar de la corda que portava lligada a la cintura per seguretat i va assentir. Miquel va dirigir la mirada a l'altre extrem de la corda i va veure el gaiato del seu pare qui ajudava a transportar la roba.

Junts van anar avançant la resta del trajecte fins que, davant d'ells, es va alçar el que més tard es coneixeria com a Castelló de la Plana.

LA PLANA

Mentre el sacerdot oficiava una cerimònia religiosa, Miquel mirava aquelles cases situades sobre una esplanada molt diferent de la muntanya en la qual sempre havia viscut.

No es va adonar en quin moment, la mateixa xica jueva que anteriorment havia suggerit l'ús de les canyes, es va col·locar al seu costat, acompanyada d'un altre jove de trets musulmans.

—Hola, soc Samara. —Va presentar-se mirant en la mateixa direcció—. I ell és Karim.

—Jo sóc Miquel. —El jove els va allargar la mà com va poder, ja que continuava subjectant els rotllos.

En aquell mateix moment l'estómac de Karim va ressonar per la fam, fent-los riure. Miquel, sense dubtar, va partir un dels pans en tres i els va repartir.

Us podeu creure que anem a viure tots junts ací? —Va preguntar Karim veient com tots els veïns, sense diferència de cultura, s'abraçaven i celebraven la seua nova vida.

—Sí, aquests és la nostra nova casa. Tant cristians, com musulmans, com jueus, tots fem poble. —Va respondre Samara agafant-los les mans, deixant-los units per un mateix sentiment—. Perquè tots som Castellonencs.

L'ARRIBADA

Paola encapçalava la multitud saltant i brincant d'un costat a l'altre.

—Es pot saber què et passa? —La seua mare la mirava rient—. És la primera vegada que puges a la romeria sense queixar-te.

—Mamà, ho tinc clar. De major vull ser castellanera com tu i Cristina. —Tot i la seua curta edat ho va dir molt seriosa i decidida.

—Està bé, però a què ve aquest canvi d'opinió? Sempre et queixes quan vull que et vestisques amb la roba tradicional i has de vindre als actes i festes de la Gaia-ta. —La canya que portava va colpejar fortament el terra.

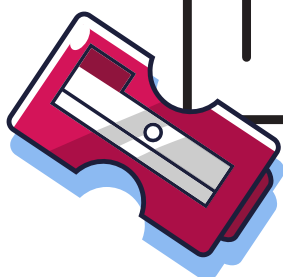
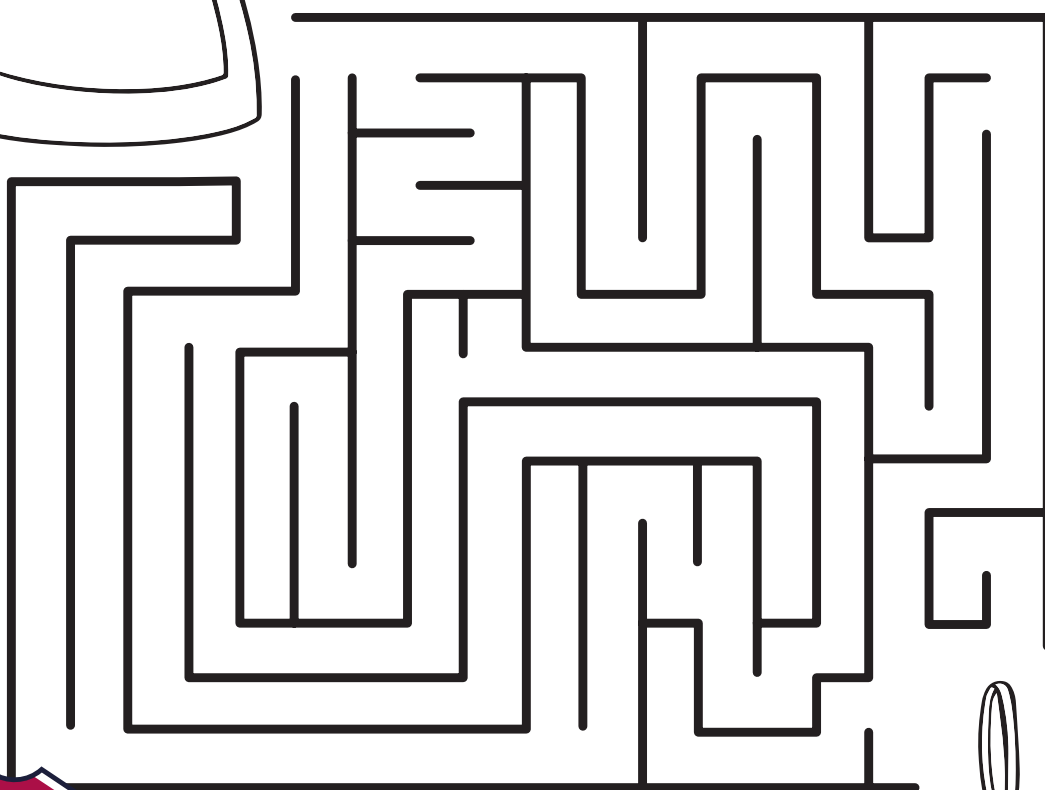
—Avui l'àvia m'ha contat un conte i crec que ja ho entenc. —La seua mirada es va dirigir cap a l'ermita de la Magdalena que es veia cada vegada més a prop—. Vull celebrar d'on venim.

La seua àvia Lledó, que no havia parlat fins aleshores, li va somriure tendrament. —M'ha agradat saber que, malgrat les dificultats, la gent de Castell Vell va treballar junta per arribar a la Plana. —Nerviosa es va col·locar bé el mocador verd que portava penjant del coll—. Vull ser festera perquè qualsevol persona que vinga a Castelló en Magdalena es senta inclosa.

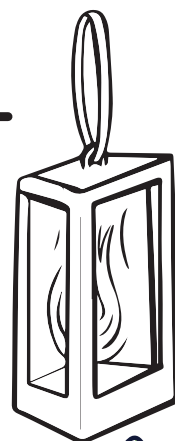
—Això és un repte molt gran, ho saps, no? —Cristina es va unir a la seua conversa—. Però sobretot una gran responsabilitat.

—No m'importa. Vull que tots senten el que van experimentar Karim, Samara i Miquel quan van arribar a la plana —Just en aqueix moment, la campana de l'ermita va començar a repicar—. Vull que a Castelló es senten com a casa.

Ajuda a la Castellonera
a trobar el fanal pintant el camí

Cerca les paraules relacionades amb les festes

M	A	G	D	A	L	E	N	A	N	R
P	D	A	S	T	V	I	T	O	L	O
P	A	I	T	A	H	R	I	O	S	M
R	R	A	Y	F	A	D	R	I	O	E
E	T	T	C	A	N	Y	A	L	A	R
G	H	A	Y	A	L	I	M	N	Y	I
O	M	M	A	S	C	L	E	T	A	A
M	Y	U	V	E	W	N	Z	P	J	C
A	R	C	A	S	T	E	L	L	O	K
V	I	G	E	N	E	S	M	O	P	E
T	R	O	T	L	L	O	E	H	D	T

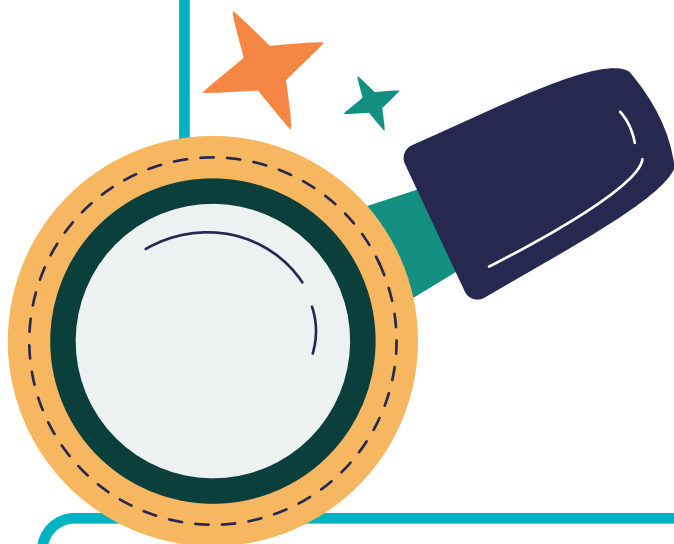
MAGDALENA
PREGO

GAIATA
MASCLETA

CASTELLO
ROMERIA

FADRI
VITOL

CANYA
ROTLLO

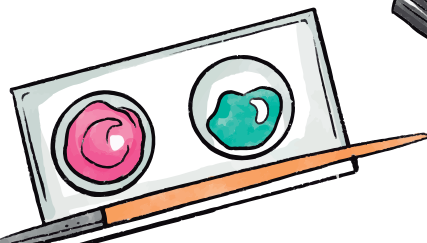
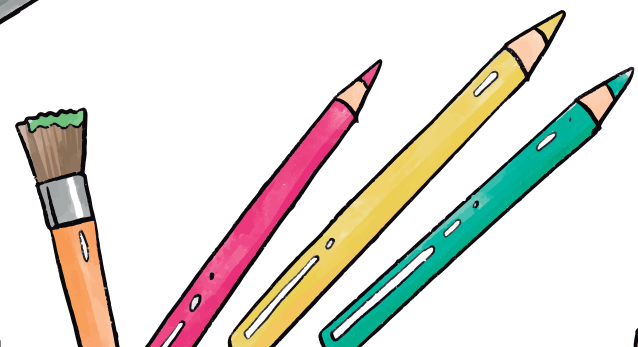
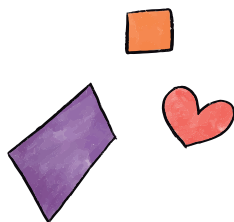
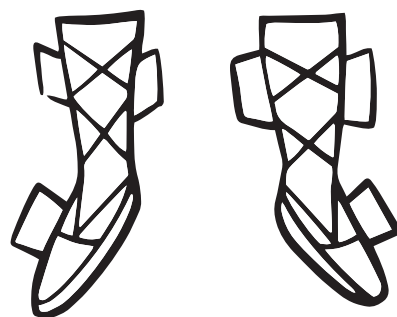
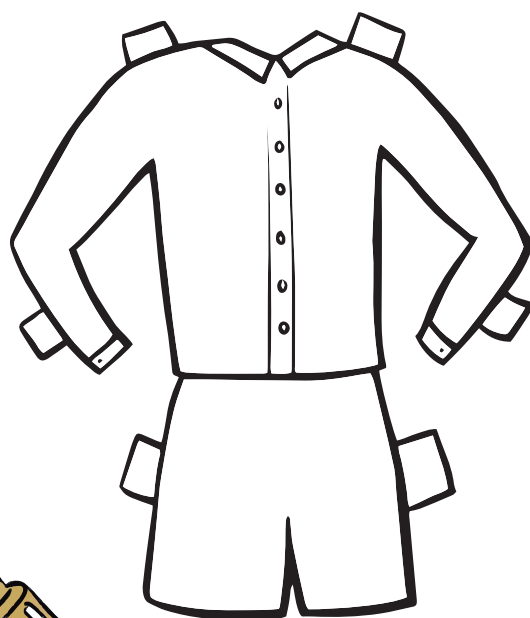
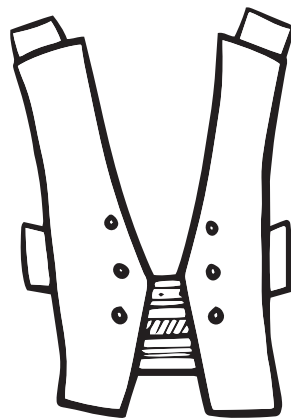
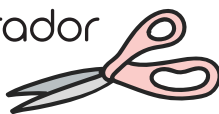

Troba les vuit
diferències entre
els dos dibuixos en
menys d'un minut

Resultat: mocaador, rollio, jupet, botons camisa, serrells, sabates, pigues i mantó

Pinta i retalla
al Llaurador

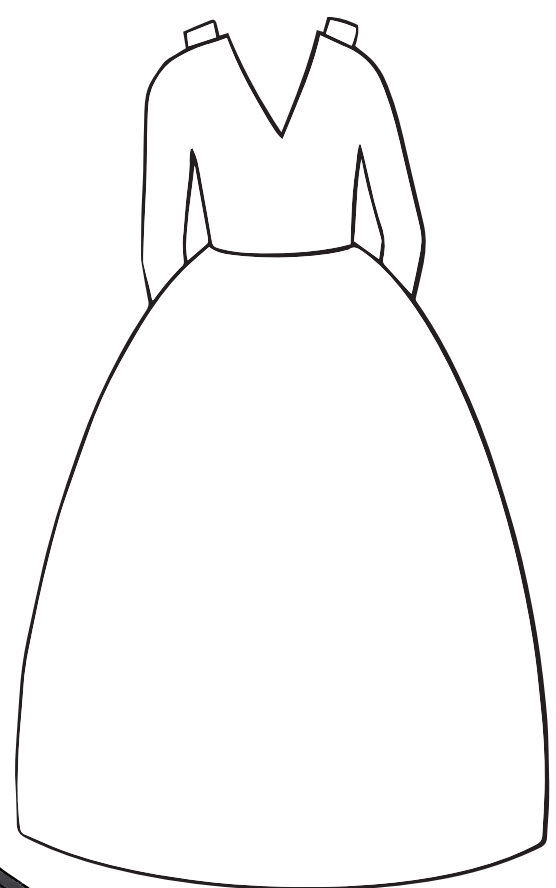
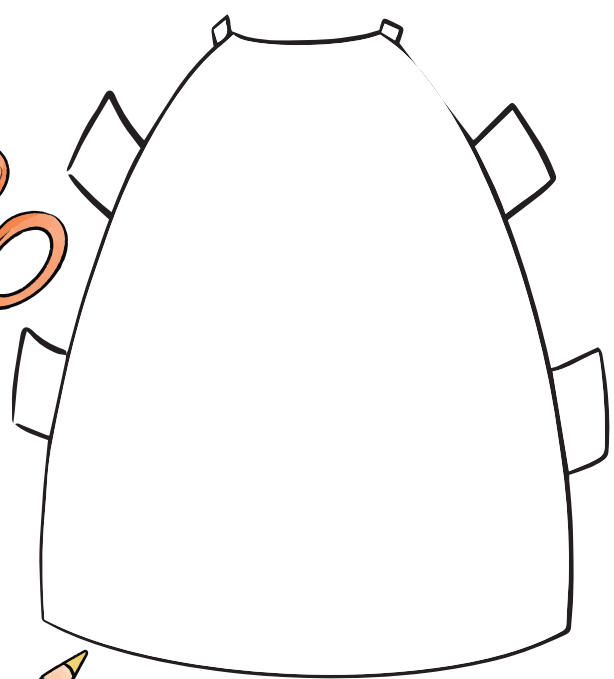
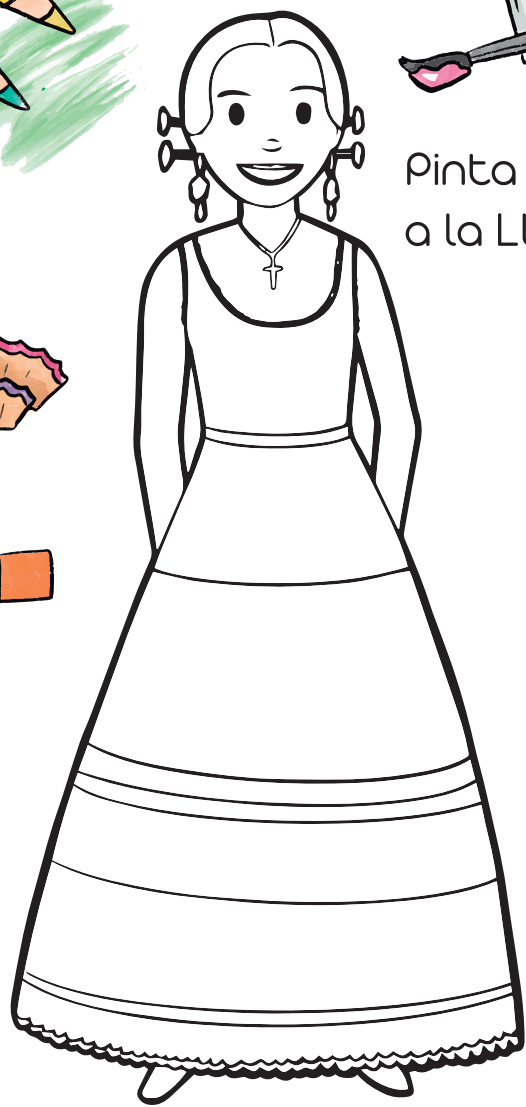

Magdalena 2024

Pinta i retalla
a la Llauradora

Magdalena 2024

